

## **Evangelia după Luca (1)**

### **Capitolul 1**

#### **Cuprinsul**

|                                                                                                    |          |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Cuvânt înainte la Evanghelie (Luca 1.1-4).....</b>                                              | <b>1</b> |
| <b>Nașterea Domnului, începuturile vieții Sale și pregătirea pentru slujire (Luca 1.5-4.13). 3</b> |          |
| Rămășița temătoare de Dumnezeu din Israel la vremea primei veniri a lui Mesia.....                 | 3        |
| Anunțarea nașterii lui Ioan Botezătorul (Luca 1.5-25) .....                                        | 4        |
| Anunțarea nașterii lui Hristos (Luca 1.26-38).....                                                 | 6        |
| „Binecuvântarea” rostită de Elisabeta – „Binecuvântată ești tu între femei” (Luca 1.39-45) 8       |          |
| Cântarea de laudă a Mariei – „Sufletul meu preamărește pe Domnul” (Luca 1.46-56) .....             | 8        |
| Nașterea lui Ioan Botezătorul (Luca 1.57-66) .....                                                 | 9        |
| Cântarea de laudă al lui Zaharia – „Binecuvântat să fie Domnul” (Luca 1.67-80).....                | 10       |

#### **Cuvânt înainte la Evanghelie (Luca 1.1-4)**

##### **Versetele 1-2**

**Luca 1.1,2:** Întrucât mulți au încercat să alcătuiască o istorisire a faptelor deplin crezute printre noi, așa cum ni le-au transmis cei care de la început au fost martori oculari și slujitori ai Cuvântului, ...

Luca începe prin a explica de ce scrie Evangelia sa despre Domnul Isus Hristos: aceasta ar trebui să fie o prezentare exactă a faptelor despre viața, moartea, învierea și înălțarea Domnului, pentru a întări credința prietenului său Teofil. Duhul Sfânt, care l-a inspirat pe Luca, a intenționat cu siguranță ca acesta să fie efectul asupra tuturor celor care o citesc.

Primele patru versete sunt o prefață la carte și ne introduc în circumstanțele din acea vreme, în care Luca a scris cartea. El scrie că, în acea vreme, „mulți au încercat să alcătuiască o istorisire a faptelor deplin crezute printre noi” în ceea ce privește viața Domnului Isus Hristos. Ei și-au adunat informațiile întrebându-i pe cei „care de la început au fost martori oculari și slujitori ai Cuvântului”. După ce și-au întocmit relatările, le-au „transmis” cu bună credință comunității creștine („nouă”) cu scopul de a-i zidi pe toți (traducerea Kelly).

Luca nu presupune că aceste eforturi au fost motivate de intenții rele sau falsitate. Aceste relatări au fost scrise cu siguranță din cele mai bune motive, iar scriitorii lor au fost cu siguranță călăuziți de Duhul. Dar ei nu erau inspirați și, prin urmare, relatările lor erau documente insuficiente despre viața și moartea Domnului și, în cel mai bun caz, rodul muncii omenești. Comunitatea creștină și lumea aveau nevoie de ceva mai autentic; era nevoie de o relatare inspirată divin despre aceste lucruri sfinte. William Kelly spune:

Acești „mulți” biografi, despre care vorbește Luca, nu erau autorizați de Duhul lui Dumnezeu. Ei și-au asumat această sarcină probabil cu cele mai bune intenții, și în unii dintre ei sau în toți ar fi putut fi Duhul lui Dumnezeu (adică creștini), dar ei nu erau *mai* inspirați decât cineva care predică Evangelia sau caută să-i edifice pe credincioși. Există o diferență importantă între *călăuzirea* generală a Duhului, la care carnea poate afecta mai mult sau mai puțin adevărul expus, și *inspirația* Duhului, care nu numai că exclude orice eroare, dar oferă și ceea ce nu a fost oferit niciodată înainte.<sup>1</sup>

### Versetele 3-4

De aceea, Luca spune cu modestie:

**Luca 1.3,4:** ... mi s-a părut bine și mie, care am cercetat de la început toate acestea cu exactitate, să ți le scriu în ordine, preaalesule Teofil, ca să cunoști certitudinea lucrurilor în care ai fost învățat.

Cât de naturală și normală este o astfel de afirmație și totuși inspirată divin! Cuvântul grecesc pentru „de la început” [greacă: *anōthen*] poate fi tradus și cu „de sus” și astfel este redat și în Ioan 3.3,7 și 19.11.<sup>2</sup> Dacă ar putea fi redat astfel aici, în Luca 1.3, ar indica în mod voalat că ceea ce Luca a vrut să scrie a venit prin inspirație divină de la Dumnezeu. În maniera sa rezervată, Luca menționează acest lucru în trecut, pentru a nu atrage atenția asupra sa și asupra acestui fapt.

Astfel, Luca se deosebește de ceilalți scriitori în ceea ce privește sursa sa. Relatările acestora se bazează pe mărturia orală a martorilor oculari dintre oameni, în timp ce relatarea lui se bazează pe inspirația divină de la Dumnezeu. Când Luca spune că „mi s-a părut bine și mie”, avem de-a face cu constrângerea divină, care se contopește într-un mod de neînțeles cu decizia umană. Luca era, așadar, autorul *uman*, în timp ce Duhul Sfânt era autorul *divin*. Ambele afirmații sunt adevărate.

Așa cum am menționat în introducere, Luca scrie „în ordine”, nu cronologic, ci moral. După cum vom vedea, el scoate adesea lucrurile din ordinea lor istorică pentru a-și ordona subiectele într-o *ordine morală*, care servește instruirii morale. „Moral” în acest sens are de-a face cu ceea ce ține de umblarea și căile noastre.

Luca se adresează prietenului său cu „preaalesul Teofil”. Faptul că un titlu este atașat numelui său indică faptul că Teofil era un înalt funcționar roman. (Vezi Faptele apostolilor 23.26; 24.3; 26.25.) Conform tradiției, el deținea o funcție în Antiohia. Este interesant faptul că, mai târziu, când scrie cartea Faptele apostolilor, Luca nu îi adresează acest titlu, ci îl numește pur și simplu „Teofil” (Faptele apostolilor 1.1). Aceasta sugerează că el probabil nu mai ocupa această funcție publică. Luca nu explică de ce, dar poate că Teofil crescuse în înțelegerea adevărului și realizase că era incompatibil cu chemarea sa creștină să ocupe o funcție în guvern și că, prin urmare, a demisionat.

Luca încheie remarcile sale preliminare comunicându-i lui Teofil intenția sa de a scrie această relatare despre Domnul: „ca să cunoști certitudinea lucrurilor în care ai fost învățat”.

---

<sup>1</sup> W. Kelly, „[Introduction](#)” în *An Exposition of the Gospel of Luke. Part 1*, pag. 14. Online la: [www.stempublishing.com](http://www.stempublishing.com).

<sup>2</sup> Notă redacțională: CSV-Elberfelder traduce Ioan 3.3,7 cu „din nou”. Nota de subsol indică faptul că poate fi tradus și cu „de sus”.

### **Nașterea Domnului, începuturile vieții Sale și pregătirea pentru slujire (Luca 1.5-4.13)**

O temă fundamentală în această Evanghelie este binecuvântarea care vine asupra păgânilor prin Hristos. De-a lungul celor douăzeci și patru de capitole, Duhul lui Dumnezeu îl îndrumă pe Luca să arate cum va avea loc aceasta. Simplu spus, Israel (în special iudeii) va respinge harul lui Dumnezeu în Hristos și, în consecință, Dumnezeu Își va îndrepta favoarea către păgâni. Aceasta fusese prezis de profeții Vechiului Testament.

De aceea, Luca începe relatarea sa cu o retrospectivă a perioadei dinaintea nașterii lui Hristos și a nașterii lui Ioan Botezătorul, când Israel se afla într-o relație privilegiată cu Dumnezeu, deși într-o mare slăbiciune. Israel primise multe privilegii: „înfierea, și gloria, și legămintele, și darea legii, și slujba, și promisiunile” și ai căror sunt „părinții” (Romani 9.4-5a). Dar mai presus de toate, era poporul ales al lui Dumnezeu, din care urma să vină în lume Mesia/Împăratul și Mântuitorul: „din care, după carne, este Hristosul, care este mai presus de toate, Dumnezeu binecuvântat pentru totdeauna” (Romani 9.5b; compară cu Apocalipsa 12.1,2).

În exterior, Israel era binecuvântat. Luca descrie cu atenție istoria poporului: cum L-a respins și L-a răstignit pe Mesia/Împăratul său, care totuși venise de la Dumnezeu pentru a-l mântui. Cu regret, astfel s-au împlinit profețiile propriilor lor profeți, care au prezis respingerea lor (Isaia 49.4; 50.4-8; 53.1-4; Daniel 9.26; Mica 5.1-3). Aceiași profeți profetiseră, de asemenea, că Dumnezeu va răspunde necredinței poporului și respingerii lor a lui Mesia, punându-i temporar deoparte și îndreptându-se cu milă către păgâni (Isaia 49.5,6).

Relatarea lui Luca începe astfel cu faptul că poporul Israel are dreptul exclusiv de a practica serviciul divin și toate privilegiile asociate acestuia; dar se termină cu pierderea acestui drept și, în consecință, cu trimiterea veștii bune la „toate națiunile” (Luca 24.47). Această nouă inițiativă a lui Dumnezeu față de națiuni este învățată de apostolul Pavel (Romani 11.11,12) și pusă în practică de el și de cei care lucrau împreună cu el în Faptele apostolilor (Faptele apostolilor 13.46-48; 18.6; 28.28).

### **Rămășița temătoare de Dumnezeu din Israel la vremea primei veniri a lui Mesia**

Așa cum se menționează în Luca 1 și 2, suntem introduși într-un mediu iudaic. Aceste capitole descriu o imagine a rămășiței credincioase a credincioșilor iudei, care așteptau mântuirea lui Israel la vremea primei veniri a lui Hristos. Șapte persoane sunt menționate pe nume: Zaharia, Elisabeta, Ioan, Iosif, Maria, Simeon și Ana. Deși nu erau singurii care formau această rămășiță, ei sunt reprezentativi pentru credinșii din acea vreme.

Este aceeași rămășiță temătoare de Dumnezeu menționată cu aproximativ patru sute de ani mai devreme în Maleahi 3.16-18. De atunci trecuse mult timp, dar, în mod remarcabil, aceeași rămășiță (care acum era formată din persoane diferite) încă se ținea cu fidelitate de credința sa și aștepta venirea lui Mesia. Dar mărturia lor era foarte slabă. Aceasta se vede din faptul că majoritatea celor menționați erau bătrâni și slabi și, astfel, dădeau o imagine de slăbiciune și șubrezenie:

- Elisabeta era sterilă, ceea ce indică o lipsă de putere și vitalitate (Luca 1.7), iar Zaharia era un credincios îndoielnic, ceea ce indică o credință slabă (Luca 1.20).
- Iosif și Maria erau săraci și nu puteau aduce decât jertfa unui om sărac (Leviticul 12.8; Luca 2.24).
- Iar Ana, profetesa, era văduvă, ceea ce indică pierdere și întristare.

Toți erau de rang social inferior (Luca 1.52).

## Luca 1

În prima scenă ni se prezintă un preot în vârstă („Zaharia”) și soția sa („Elisabeta”). Ei erau „drepti” înaintea lui Dumnezeu și „fără vină” înaintea semenilor lor și „umblau în toate poruncile și rânduielile Domnului” (Luca 1.6). Deși umblau în evlavie personală, Luca ne spune că acest cuplu nu era lipsit de încercări. Aveau o durere în viața lor, pentru care se rugau neîncetat: nu puteau să întemeieze o familie. Pentru Elisabeta, aceasta era o „rușine” continuă (Luca 1.25). Și acum, că erau „în vârstă” (Luca 1.7), părea imposibil să mai aibă copii.

Dar „dificultățile noastre sunt oportunități pentru Dumnezeu”, pentru că nimic nu este imposibil pentru Dumnezeu (Luca 1.37). Dumnezeu era pe cale să-Și împlinească promisiunea făcută poporului Său, trimițând pe Mesia (2 Samuel 7.12-17; Isaia 9.6), când „a venit împlinirea timpului” în care El urma să-L trimită pe Fiul Său, care urma să Se nască „din femeie, venit sub Lege” (Galateni 4.4). Planul lui Dumnezeu era ca acest cuplu evlavios să aibă parte de ceea ce El intenționa să facă. Sfânta Scriptură a prezis că Mesia va avea un precursor, care va anunța venirea Lui în lume (Isaia 40.3; Maleahi 3.1), iar Zaharia și Elisabeta au fost aleși să aibă, la vârsta lor înaintată, un fiu, care să fie acest precursor. Semnificația numelor lor relatează despre credințioșia lui Dumnezeu în această chestiune: „Zaharia” înseamnă „DOMNUL [Yahwe] Își amintește”, iar „Elisabeta” înseamnă „Jurământul lui Dumnezeu”. Dacă punem cele două nume împreună, obținem fraza: „DOMNUL [Yahwe] Își amintește de jurământul lui Dumnezeu”.

### Anunțarea nașterii lui Ioan Botezătorul (Luca 1.5-25)

#### Versetele 5-7

**Luca 1.5-7:** Era în zilele lui Irod, împăratul Iudeii, un preot cu numele Zaharia, din ceata lui Abia, și soția lui era dintre fiicele lui Aaron, și numele ei era Elisabeta. Și amândoi erau drepti înaintea lui Dumnezeu, umblând fără vină în toate poruncile și rânduielile Domnului. Și nu aveau copil, pentru că Elisabeta era sterilă; și amândoi erau înaintați în vârstă.

Dumnezeu a trimis un înger la Zaharia, pentru a-i vesti că va avea un fiu, care va fi folosit în mod deosebit în legătură cu venirea lui Mesia. Acest mesaj divin a rupt patru sute de ani de tăcere profetică între Dumnezeu și poporul Său. Era un mesaj de har și milostivire, care arăta că Dumnezeu nu îi uitase; Mântuitorul lor era pe cale să vină!

#### Versetele 8-13

**Luca 1.8-13:** Și a fost că, pe când slujea el ca preot înaintea lui Dumnezeu, la rândul cetei lui, i-a căzut la sorți, după obiceiul preoției, să intre în templul Domnului, ca să ardă tămâie. Și toată mulțimea poporului se ruga afară, la ceasul tămâierii. Și un înger al Domnului i s-a arătat, stând la dreapta altarului tămâierii. Și Zaharia, văzându-l, s-a tulburat și l-a cuprins teama. Dar îngerul i-a zis: „Nu te teme, Zaharia, pentru că cererea ta a fost ascultată și soția ta, Elisabeta, îți va naște un fiu și îi vei pune numele Ioan.

Într-o zi obișnuită, când lui Zaharia, „pe când slujea el ca preot înaintea lui Dumnezeu”, arzând tămâie în templu, „un înger al Domnului i s-a arătat, stând la dreapta altarului tămâierii”. Când Zaharia „s-a tulburat” de ceea ce a văzut, îngerul i-a spus: „Nu te teme, Zaharia, pentru că cererea ta a fost ascultată și soția ta, Elisabeta, îți va naște un fiu și îi vei pune numele Ioan”. Îngerul a adus într-adevăr o veste bună: rugăciunea de ani de zile a lui Zaharia primise un răspuns pozitiv din partea lui Dumnezeu.

Aici ajungem la prima lecție morală din această carte: *Dumnezeu apreciază neprihănirea practică și evlavia personală din poporul Său și le răsplătește la timpul potrivit*. Poate că suntem înclinați să credem că El nu acordă o atenție deosebită acestor lucruri din viața noastră, dar nu este așa; El este foarte interesat de caracterul nostru moral.

### Versetele 14-16

**Luca 1.14-16:** Și el îi va fi bucurie și veselie și mulți se vor bucura de nașterea lui. Pentru că va fi mare înaintea Domnului și nu va bea nici vin, nici băutură tare; și va fi umplut de Duh Sfânt chiar din pânțele mamei sale. Și pe mulți din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeu lor.

Îngerul i-a vestit lui Zaharia că fiul pe care îl va avea va fi precursorul lui Mesia. Asta însemna că timpul venirii lui Mesia era aproape! Îngerul a descris apoi ce fel de om va fi Ioan: el va fi nazir din momentul în care „era în pânțele mamei sale” (Numeri 6) și „umplut de Duh Sfânt chiar din pânțele mamei sale”. Astfel, el se va dedica în întregime slujirii Domnului. Rezultatul slujirii sale va fi că „va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeu lor” (Luca 1.16). Aceasta arată că starea morală a poporului în ansamblu era scăzută în acea vreme (Matei 15.8,9).

### Versetul 17

**Luca 1.17:** Și el va merge înaintea Lui în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii și pe cei neascultători la înțelepciunea celor dreți, ca să pregătească pentru Domnul un popor care să fie gata pentru El.

Ioan va sluji „în duhul și puterea lui Ilie” și „va întoarce inimile părinților spre copii și pe cei neascultători la înțelepciunea celor dreți”. Marele scop al slujirii sale era „să pregătească pentru Domnul un popor care să fie gata pentru El”. El urma să facă aceasta chemând poporul la pocăință. Poporul trebuia să se pregătească, îndreptându-și inimile și corectându-și căile, pentru a aduce astfel roade vrednice de pocăință (Luca 3.8-14). Aceasta îi va aduce în starea morală potrivită pentru a-L primi pe Mesia și îi va pregăti să intre în posesia binecuvântărilor Împărăției, pe care El le va aduce la venirea Sa. Cu regret, după cum ne va arăta Luca în continuare, doar o rămășiță a poporului a acceptat slujirea lui Ioan și s-a pregătit cu pocăință sinceră (Luca 7.29-30).

### Versetele 18-25

**Luca 1.18-25:** Și Zaharia i-a zis îngerului: „După ce voi cunoaște aceasta? Pentru că eu sunt bătrân și soția mea este înaintată în vârstă”. Și îngerul, răspunzând, i-a spus: „Eu sunt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu, și am fost trimis să-ți vorbesc și să-ți aduc această veste bună. Și, iată, vei fi mut și nu vei putea vorbi, până în ziua în care vor fi acestea, pentru că n-ai crezut cuvintele mele, care se vor împlini la timpul lor”. Și poporul îl aștepta pe Zaharia și se mira de întârzierea lui în templu. Iar când a ieșit, nu putea să le vorbească; și au înțeles că văzuse o viziune în templu. Și el le făcea semne și a rămas mut. Și a fost că, după ce s-au încheiat zilele slujirii sale, a plecat acasă. Și, după aceste zile, Elisabeta, soția lui, a rămas însărcinată și s-a ascuns cinci luni, spunând: „Așa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a privit spre mine, ca să-mi ridice rușinea dintre oameni”.

Răspunsul lui Zaharia la această „veste bună” arată că el însuși nu era în starea potrivită pentru a participa la aceste lucruri. Ar fi trebuit să cânte laude, dar în schimb s-a îndoit. Și-a arătat neîncrederea, cerând îngerului un semn, care să dovedească că aceste lucruri se vor întâmpla cu adevărat. El a spus: „După ce voi cunoaște aceasta? Pentru că eu sunt bătrân și soția mea este înaintată în vârstă”. Zaharia a spus, ca să zicem așa: „Ce dovadă îmi poți da, ca să știu că este adevărat?” Evident, pentru inima lui necredincioasă nu era suficient că un înger i-a apărut și i-a adus un mesaj de la Dumnezeu. Îngerul i-a răspuns că el era „Gabriel”, care stătea înaintea lui Dumnezeu, și că un astfel de mesager nu minte! Dacă i-ar fi spus lui Zaharia o minciună, ar fi fost imediat aruncat din cer, la fel cum a fost aruncat satan cu mult timp în urmă. Îngerul l-a

muștră pe Zaharia și i-a spus că, urmare a necredinței sale, va rămâne mut. Zaharia nu va putea vorbi până când lucrurile pe care îngerul le-a spus despre nașterea lui Ioan „se vor împlini la timpul lor”. Și, într-adevăr, Zaharia a primit semnul; când a ieșit din templu, era „mut”. Și când s-a dus acasă la Elisabeta, ea a rămas însărcinată. Pentru Zaharia nu a existat niciun dubiu în acel moment, dar a trebuit să suporte consecințele necredinței sale pe durata sarcinii ei.

Aici ajungem la a doua mare lecție morală din Evangelhia după Luca: *Dumnezeu dezaproabă necredința poporului Său și îl muștră când o găsește la ei*. Credința se încrede în Cuvântul lui Dumnezeu, iar aceasta Îl onorează și Îl bucură (Proverbele 3.5; Ioan 3.33). Neîncrederea, pe de altă parte, Îl jignește pe Dumnezeu și sugerează că Dumnezeu nu poate fi luat în serios.

### Anunțarea nașterii lui Hristos (Luca 1.26-38)

#### Versetele 26-34

**Luca 1.26-34:** Și, în luna a șasea, îngerul Gabriel a fost trimis de la Dumnezeu într-o cetate a Galileii, al cărei nume era Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat al cărui nume era Iosif, din casa lui David; și numele fecioarei era Maria. Și îngerul a venit la ea și i-a spus: „Bucură-te, cea careia i s-a dat har! Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!” Dar ea s-a tulburat mult la cuvântul lui și se gândea în sine ce fel de salut să fie acesta. Și îngerul i-a spus: „Nu te teme, Maria, pentru că ai găsit har la Dumnezeu! Și, iată, vei zămisli în pântece și vei naște un Fiu și Îi vei pune numele Isus. El va fi mare și Se va chema Fiu al Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da tronul lui David, tatăl Său; și va împărăți peste casa lui Iacov pentru totdeauna și împărăția Lui nu va avea sfârșit”. Dar Maria i-a zis îngerului: „Cum va fi aceasta, pentru că eu nu cunosc bărbat?”

Apoi îngerul Gabriel a fost trimis la Nazaret, pentru a aduce cea mai mare veste, pe care un înger a avut-o vreodată de adus: avea legătură cu nașterea virgină a lui Mesia lui Israel. Acesta a fost într-adevăr un moment important în istoria lumii; Fiul lui Dumnezeu era pe cale să devină Fiul lui David (Romani 1.3), unind caracterul omenesc cu Persoana Sa și devenind Om, iar prin moartea Sa El urma să asigure mântuirea tuturor celor care cred în El. Vestea avea de-a face cu întruparea lui Hristos.

Maria era – din câte știm – o femeie nesemnificativă din casa lui David, dar Dumnezeu o alesese cu mult timp înainte ca vas ales al Său prin care Mântuitorul urma să vină în lume. Gabriel a fost trimis să-i vestească acest mare eveniment. Când ea s-a neliniștit la apariția lui, îngerul i-a alungat repede teama și i-a spus: „Nu te teme, Maria, pentru că ai găsit har la Dumnezeu! Și, iată, vei zămisli în pântece și vei naște un Fiu și Îi vei pune numele Isus”.

Îngerul a menționat *trei* lucruri, care Îl vor deosebi pe Fiul ei de toți ceilalți oameni:

1. „El va fi mare” (Luca 1.32a). Adică, El va avea cea mai înaltă autoritate asupra întregii creații, atât în ceruri, cât și pe pământ (Matei 28.18).
2. El Se va chema „Fiu al Celui Preaînalt” (Luca 1.32b). Aceasta arată că El este o Persoană divină!
3. „Domnul Dumnezeu Îi va da tronul lui David, tatăl Său; și va împărăți peste casa lui Iacov pentru totdeauna și împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1.32c,33). Aceasta arată că El nu era altul decât Mesia/Împăratul promis al lui Israel, a cărui Împărăție se va întinde peste întreaga lume (Psalmul 72.8; Zaharia 14.9).

Ce veste minunată era aceasta! Dumnezeu era pe cale să-Și viziteze poporul în Persoana Fiului Său și să împlinească ceea ce promisese în Sfânta Scriptură – iar Maria urma să fie „binecuvântată” aleasă de Dumnezeu, care urma să-L aducă pe lume.

## Luca 1

Spre deosebire de Zaharia, Maria nu a cerut un semn, pentru că „a crezut” cuvintele mesagerului ceresc (Luca 1.45). Totuși, ea a cerut o explicație și l-a întrebat pe înger: „Cum va fi aceasta, pentru că eu nu cunosc bărbat?” Îngerul i-a răspuns că ea „va rămâne însărcinată” – nu de Iosif, care a cunoscut-o abia după nașterea copilului (Matei 1.25) –, ci de Duhul Sfânt: „Duh Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri, de aceea și Sfântul care Se va naște Se va chema Fiu al lui Dumnezeu” (Luca 1.35). Astfel se împlinea promisiunea profetului Isaia că o fecioară va naște în mod miraculos. El profețise: „De aceea, Domnul Însuși vă va da un semn: Iată, fecioara va rămâne însărcinată și va naște un Fiu, și-I va pune numele Emanuel” (Isaia 7.14; Matei 1.23). Maria nu a cerut un semn, dar Dumnezeu i-a dat unul!

Scepticii metodei istorico-critice susțin că cuvântul „fecioară” din Isaia 7.14 înseamnă pur și simplu „femeie necăsătorită”, nu neapărat o fecioară. Dar Isaia ne spune că era vorba de un „semn” al lui Dumnezeu – adică era o minune. Dacă s-ar fi referit la concepere normală, care rezultă din unirea unui bărbat și a unei femei – fie în cadrul căsătoriei, fie în afara ei –, faptul că o fecioară ar rămâne însărcinată nu ar fi numit „semn”.

### Versetul 35

**Luca 1.35:** Și îngerul, răspunzând, i-a spus: „Duh Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri, de aceea și Sfântul care Se va naște Se va chema Fiu al lui Dumnezeu.

Unii consideră că versetul 35 învață că Domnul – deși El exista deja ca una dintre cele trei Persoane ale Trinității – a devenit Fiul abia la nașterea Sa în lume. Prin urmare, ei cred că filiația Sa nu este eternă. Ei își bazează concepția eronată pe afirmația îngerului că Domnul „Se va chema Fiu al lui Dumnezeu”. Pentru ei, aceasta înseamnă că, la momentul acestei anunțări, El nu era încă Fiu, ci că va deveni Fiu la naștere. (Această eroare este denumită „filiație temporală”.)

Cei care neagă filiația eternă a lui Hristos interpretează însă greșit textul. Accentul în acest verset nu este pus pe faptul că Hristos *va fi* Fiul, ci pe faptul că El „*Se va chema*” Fiu de către oameni. Motivul: până atunci, El nu fusese încă revelat în mod explicit ca Fiu. Oamenii nu-L numeau „Fiu al lui Dumnezeu”, pentru că nu-L cunoșteau ca atare. Dar acest fapt se va schimba odată cu venirea Lui în lume. El va fi revelat ca Fiu (Matei 3.16,17; Romani 1.4; Galateni 1.16 etc.), iar oamenii care cred în El și Îl recunosc ca Fiu al lui Dumnezeu Îl vor numi astfel (Matei 16.16; Ioan 6.69; Galateni 2.20 etc.). Multe alte pasaje din Scriptură arată că Domnul era deja Fiul *înainte de* a veni în lume (Isaia 9.6; Ioan 1.18; 3.17; 11.27; 16.27,28; Evrei 1.5 etc.). Prin urmare, nimeni nu se poate scuza, că el este necunoscător al acestui adevăr.

Din Sfânta Scriptură reiese clar că Iosif nu a avut nicio legătură cu conceperea Mariei (Matei 1.25). Deoarece ea a rămas însărcinată prin Duhul Sfânt, Fiul pe care urma să-L nască era atât uman, cât și divin. Această uniune (*union*) între natura divină și cea umană este ceva insondabil, pe care nimeni în afară de Dumnezeu nu-l poate înțelege (Matei 11.27). Dacă Iosif ar fi participat la concepția Mariei, el ar fi transmis Domnului natura sa căzută, pe care o au toți oamenii din neamul lui Adam și pe care o transmit generației următoare (Geneza 5.3; Psalmul 51.5; Romani 5.12). Dacă ar fi fost așa, Duhul lui Dumnezeu nu L-ar fi putut numi „Sfântul”.

Prin această lucrare supranaturală a Duhului, în pântecul Mariei s-a format un vas potrivit din carne și sânge pentru întruparea Fiului lui Dumnezeu. În consecință, scriitorul Epistolei către Evrei, citând Psalmul 40.7-9, spune: „Mi-ai întocmit un trup” (Evrei 10.5). Aceasta nu ar fi altceva decât un miracol, nimic, ce Dumnezeu nu ar putea face, pentru că „nici un lucru nu va fi imposibil la Dumnezeu”, spune îngerul (Luca 1.37). Aceasta Îl deosebește pe Domnul de toți ceilalți oameni. El avea o natură umană sfântă, care nu putea păcătui (Ioan 8.46; 14.30; Evrei 2.6,14; 4.15; Iacov 1.13; 1 Ioan 3.4,9). Adam a fost creat cu o natură umană inocentă, care putea

păcătui dacă dorea. Când a păcătuit, natura lui s-a stricat pentru totdeauna și nu mai era inocentă. Când Domnul a venit în această lume, El nu a putut să unească această natură căzută cu Sine și să rămână sfânt.

### Versetele 36-38

**Luca 1.36-38:** Și, iată, Elisabeta, ruda ta, a zămislit și ea un fiu la bătrânețea ei și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită sterilă; pentru că nici un lucru nu va fi imposibil la Dumnezeu”. Și Maria a spus: „Iată roaba Domnului; fie-mi după cuvântul tău!” Și îngerul a plecat de la ea.

Din versetul 36 aflăm că Ioan era cu șase luni mai mare decât Domnul. Ioan a fost înțemnițat de Irod, cu puțin *înainte ca* Domnul să-Și înceapă slujirea la vârsta de treizeci de ani (Luca 3.19-23). Durata slujirii publice a lui Ioan a fost scurtă; ea s-a încheiat când Ioan avea treizeci de ani! În versetul 38 vedem supunerea minunată a Mariei față de voia lui Dumnezeu. Ea i-a spus îngerului: „Fie-mi după cuvântul tău”. Nu a existat niciun cuvânt de contradicție din partea ei cu privire la rușinea pe care a trebuit să o îndure din partea necredincioșilor, care o acuzau că era o femeie desfrânată (Ioan 8.41). Probabil că ea era obiectul neîncrederii și bârfelor în vecinătatea ei, dar credința ei era atât de puternică încât știa că, dacă aceasta era voia lui Dumnezeu, El va avea grijă de ea.

### „Binecuvântarea” rostită de Elisabeta – „Binecuvântată ești tu între femei” (Luca 1.39-45)

### Versetele 39-45

**Luca 1.39-45:** Și Maria, ridicându-se în zilele acelea, a plecat în grabă în ținutul muntos, spre o cetate a lui Iuda, și a intrat în casa lui Zaharia și a salutat-o pe Elisabeta. Și a fost că, auzind Elisabeta salutul Mariei, pruncul a săltat în pântecul ei; și Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt și a strigat cu glas tare și a spus: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecului tău! Și de unde aceasta pentru mine, ca să vină la mine mama Domnului meu? Pentru că, iată, cum mi-a răsunat în urechi glasul salutului tău, pruncul a săltat de bucurie în pântecul meu. Și ferice de aceea care a crezut, pentru că va fi o împlinire a celor vorbite ei de la Domnul”.

Când îngerul i-a spus Mariei că verișoara ei Elisabeta era însărcinată „cu un fiu la bătrânețea ei” (Luca 1.36), ea a fost îndemnată să o viziteze în ținutul muntos al Iudeei. Aceasta era o călătorie de aproximativ 90 de kilometri. La întâlnire, copilul Elisabetei „a săltat” în pântecul ei, iar ea a izbucnit imediat într-un cântec de laudă, numit „Binecuvântarea Elisabetei” (Luca 1.42-45). Plină de Duhul Sfânt, ea a recunoscut, datorită credinței și discernământului ei spiritual, că copilul Mariei era „Domnul” ei. El nu era, așadar, un copil obișnuit.

### Cântarea de laudă a Mariei – „Sufletul meu preamărește pe Domnul” (Luca 1.46-56)

### Versetele 46-56

**Luca 1.46-56:** Și Maria a spus: „Sufletul meu preamărește pe Domnul și duhul mi s-a bucurat în Dumnezeu, Mântuitorul meu, pentru că a privit la starea smerită a roabei Sale. Pentru că, iată, de acum toate generațiile mă vor numi fericită, pentru că Cel Puternic mi-a făcut lucruri mari; și sfânt este Numele Său; și îndurarea Lui este pentru generații și generații, pentru cei care se tem de El. El a lucrat putere cu brațul Său; i-a risipit pe cei mândri în gândul inimii lor. I-a dat jos pe cei puternici de pe tronuri și i-a înălțat pe cei smeriți. Pe cei flămânzi i-a umplut de bunătați și pe cei bogați i-a scos afară fără nimic. L-a ajutat pe Israel, slujitorul Său, ca să-Și aducă aminte de îndurare (după cum le-a vorbit părinților noștri), față de Avraam și

sămânța lui, pentru totdeauna”. Și Maria a rămas împreună cu ea cam trei luni; și s-a întors acasă.

Binecuvântarea Elisabetei este urmată de lauda Mariei, numită „*Magnificat*” (Luca 1.46-55). Elisabeta a recunoscut că favoarea lui Dumnezeu se îndrepta în mod special asupra Mariei și a binecuvântat-o; dar lauda Mariei a fost mai înaltă – ea L-a lăudat pe Domnul! Ea a spus: „Sufletul meu preamărește pe Domnul și duhul mi s-a bucurat în Dumnezeu, Mântuitorul meu”. Pentru că ea Îl laudă pe Domnul ca fiind „Mântuitorul” ei, vedem că doctrina romano-catolică a „Imaculatei Concepții” este greșită. Această doctrină afirmă că Maria ar fi fost sfântă și fără păcat și că, prin urmare, L-a conceput și L-a născut pe Domnul sfânt pe baza a ceea ce era ea în sine însăși. Este inutil să spunem că concepția Bisericii Romano-Catolice, conform căreia ea ar fi „Mama lui Dumnezeu”, este o adevărată blasfemie. Adevărul este că Maria avea nevoie de Domnul ca Mântuitor al ei, la fel ca orice alt bărbat sau femeie, „căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (Romani 3.23; Eclesiastul 7.20).

Lauda Mariei se concentra pe două lucruri: pe *harul* lui Dumnezeu, care s-a coborât asupra ei și a ales-o să fie vasul prin care Mesia urma să vină în lume (Luca 1.48-50), și pe *puterea* lui Dumnezeu, care urma să elibereze și să binecuvânteze pe Israel prin Mesia, pe care ea urma să-L nască (Luca 1.51-55). Credința Mariei a făcut-o să vorbească despre această binecuvântare viitoare pentru națiune ca și cum ar fi fost deja împlinită, și astfel a vorbit despre ea la timpul trecut. În realitate, prima (harul lui Dumnezeu) se împlinise deja, iar a doua (puterea lui Dumnezeu) se va împlini când Israel Îl va primi pe Domnul ca Mesia al său – ceea ce nu s-a întâmplat încă. Maria a înțeles că acest lucru nu se va întâmpla prin ascultarea lui Israel de condițiile legământului de la Sinai (pentru că în acest sens ei au eșuat complet și, pe această bază, au pierdut toate binecuvântările), ci prin promisiunea necondiționată a lui Dumnezeu dată lui „Avraam”.

## **Nașterea lui Ioan Botezătorul (Luca 1.57-66)**

### **Versetele 57-66**

**Luca 1.57-66:** Iar Elisabetei i s-a împlinit timpul să nască și a născut un fiu. Și vecinii și rudele ei au auzit că Domnul Și-a mărit îndurarea față de ea și se bucurau împreună cu ea. Și a fost că, în ziua a opta, au venit să-i facă circumcizie copilului și-l numeau Zaharia, după numele tatălui său. Și mama lui, răspunzând, a spus: „Nu, ci se va chema Ioan”. Și ei i-au zis: „Nu este nimeni dintre rudele tale care se cheamă cu acest nume”. Și i-au făcut semne tatălui său, cum ar vrea să fie numit. Și, cerând o tăbliță de scris, a scris, spunând: „Ioan este numele lui”. Și toți s-au minunat. Și gura i s-a deschis îndată, și limba lui, și vorbea, binecuvântându-L pe Dumnezeu. Și teama i-a cuprins pe toți cei care locuiau împrejurul lor; și în tot ținutul muntos al Iudeii se vorbea despre toate cuvintele acestea. Și toți cei care le auzeau le puneau în inima lor, spunând: „Ce va fi oare copilul acesta?” Și mâna Domnului era cu el.

Elisabeta a născut un fiu, după cuvântul îngerului. În a opta zi, când copilul a fost tăiat împrejur, prietenii și vecinii l-au întrebat pe Zaharia cum se numește copilul, iar el, fără să ezite, a scris: „Numele lui este Ioan”. Aceasta arată că el a acceptat pe deplin cuvântul îngerului (Luca 1.13) și a devenit în sfârșit credincios. „Și gura i s-a deschis îndată, și limba lui, și vorbea, binecuvântându-L pe Dumnezeu.” Această minune a avut ca rezultat răspândirea mărturiei harului lui Dumnezeu „în tot ținutul muntos al Iudeii”.

Zaharia este un tip pentru Israel, care, din cauza necredinței sale, este pus deoparte pentru o anumită perioadă de timp și apoi este din nou cercetat și binecuvântat, când o rămășiță a poporului va fi smerită și recunoaște eșecul poporului cu privire la Mesia. În acel moment, ei Îl

vor lăuda pe Dumnezeu pentru credincioșia Sa, când El Își va împlini promisiunile, pe care profeții Săi sfinți le-au prezis.

### Cântarea de laudă al lui Zaharia – „Binecuvântat să fie Domnul” (Luca 1.67-80)

#### Versetele 67-80

**Luca 1.67-80:** Și Zaharia, tatăl său, s-a umplut de Duh Sfânt și a profețit, spunând: „Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a făcut răscumpărare pentru poporul Său; și ne-a ridicat un corn de mântuire în casa lui David, slujitorul Său, după cum a vorbit prin gura sfinților Săi profeți care au fost de la început: «Mântuire de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor celor care ne urăsc», ca să împlinească îndurare cu părinții noștri și să-Și aducă aminte de legământul Său cel sfânt, de jurământul pe care i l-a jurat lui Avraam, tatăl nostru, ca, salvați din mâna vrăjmașilor noștri, să ne dea să-I slujim fără teamă, în sfințenie și dreptate înaintea Lui, în toate zilele noastre. Și tu, copilașule, vei fi chemat profet al Celui Preaînalt, pentru că vei merge înaintea feței Domnului, ca să-I pregătești căile, ca să dai poporului Său cunoștința mântuirii prin iertarea păcatelor lor, datorită adâncului îndurării Dumnezeului nostru, în care ne-a cercetat răsăritul din înălțime, ca să-i lumineze pe cei care stau în întuneric și în umbra morții, ca să ne conducă picioarele pe calea păcii”. Și copilașul creștea și se întărea în duh. Și a fost în pustiuri până în ziua arătării lui înaintea lui Israel.

Zaharia a fost imediat „umplut de Duhul Sfânt și a profețit” binecuvântarea care urma să vină asupra națiunii, ceea ce în latină se numește „*Benedictus*”. Este de remarcat faptul că, cu excepția a două versete (Luca 1.76,77), el nu vorbește despre propriul său fiu, ci despre ceea ce Dumnezeu urma să facă prin fiul Mariei, Domnul Isus Hristos! El a înțeles că nașterea fiului său Ioan însemna sosirea iminentă a lui Mesia, deoarece îngerul îi spusese că Ioan va fi înaintemergătorul și mesagerul lui Mesia (Luca 1.17). Acesta a fost cu siguranță un motiv pentru a „lăuda pe Domnul, Dumnezeul lui Israel”, ceea ce Zaharia a și făcut.

La fel ca profeția Mariei, și profeția lui Zaharia este formulată în mare parte la timpul trecut. Credința lui (care odată lipsea) îl făcea acum să vadă ce va face Dumnezeu prin Mesia. Era atât de sigur de aceasta, încât l-a descris ca pe ceva deja împlinit. El a văzut că Dumnezeu „a cercetat și a făcut răscumpărare pentru poporul Său”, ridicând (prin Hristos) „un corn de mântuire”, pe care îl va aduce din „casa lui David, slujitorul Său”, așa cum promisese prin „gura sfinților Săi profeți”. La fel ca Maria, Zaharia a spus că binecuvântarea, care urma să vină, *nu era* datorată ascultării poporului față de Lege, ci credincioșiei lui Dumnezeu față de „legământul Său cel sfânt”, pe care El îl încheiase necondiționat cu „Avraam” (Luca 1.72,73). Împlinirea promisiunii urma să includă eliberarea lui Israel de vrăjmașii săi, pentru ca acesta să poată sluji Domnului în țara sa, fără teamă de atacuri (Luca 1.74,75).

Zaharia îl numește apoi pe fiul său Ioan „profet al Celui Preaînalt”, care va „pregăti” calea, pentru ca Domnul să poată veni și să-Și binecuvânteze poporul. Aceasta arată că în popor trebuia să se realizeze o lucrare morală înainte ca poporul să poată primi binecuvântarea lui Dumnezeu, așa cum fusese promis. La fel ca slujirea lui Ilie cu mult timp în urmă, Ioan va chema poporul la pocăință. Aceasta i-ar fi pus în starea potrivită pentru a primi pe Mesia și binecuvântările „mântuirii” exterioare de vrăjmașii lor și „iertarea păcatelor” lor.

Prin credința sa, Zaharia a înțeles că „răsăritul din înălțime” (Mesia) era pe cale să-și viziteze poporul și a vorbit despre aceasta ca despre ceva ce se întâmplase deja. Cuvântul grecesc pentru „răsărit” [*anatello*] din versetul 78 poate fi tradus prin „răsăritul soarelui” (vezi nota de subsol din traducerea Darby) și se referă la venirea Domnului ca „Soare al dreptății” (Maleahi 4.2), adică la apariția Sa. În acel moment, Domnul „va lumina pe cei ce stau în întuneric și în umbra morții” (Luca 1.79; vezi Isaia 49.6) și va călăuzi picioarele lui Israel, pentru ca ei să umble „pe

Luca 1

calea păcii”. Astfel, Israel și neamurile vor avea parte de mântuire prin *puterea* lui Dumnezeu. (Profeția lui Zaharia nu vorbește despre mântuirea prin *sânge*; aceasta este realizată prin lucrarea lui Hristos pe cruce.) Luca 1.80 rezumă în câteva cuvinte viața lui Ioan până la începutul slujirii sale.

---

Tradus de la: *The Gospel of Luke. The Operation of Heavenly Grace Among Men in the Person of the Lord Jesus Christ*,

Hamer Bay: Christian Truth Publishing, 2022.

Sursa: <https://www.soundwords.de/das-evangelium-nach-lukas-1-a18555.html>